

Dues mirades

Carrer central

JOSEP MARIA **Fonalleras**

Un nit de diumenge, un antic dirigent d'Iniciativa em comentava que el catalanisme havia representat, en el seu moment, un corrent de múltiples aportacions en el qual tant es podia veure reflectida la imperiosa empena de l'independentisme com la causa regeneradora del federalisme. El catalanisme polític funcionava, doncs, com a gresol de postures progressistes i conservadores, com a casa comuna de dretes i esquerres, amb una determinada voluntat de supervivència, amb un accent sobretot cultural però sense oblidar que es tractava d'una presa de posició que no era exclusiva del nacionalisme burgès, sinó que també era patrimoni de les classes obres.

Tot plegat, a hores d'ara té un ai-

re *vintage*. El dirigent de qui parlo es lamentava del defalliment del catalanisme, substituït ara per «una força excloent, com el separatisme». I afegia: «La independència no és un argument en el qual puguem convergir tots». El que potser no apreciava és que no és exactament una substitució, sinó un desplaçament. La majoria que conforma el pensament catalanista ha derivat cap a un carrer central que és diferent del de fa temps. També plural i discrepant, com aleshores. I veurem, en aquesta «recta final que diu **Mas**, si també sòlid i solidari en el futur. Hem de veure si guanya la tàctica (el president, en la seva lectura s'infla i aposta per un to displicent i altiu) o si estem parlant d'una estratègia més humil i compartida. ≡

Casta i caspa

EMMA **Riverola**

«**P**utes, caceres, grans regals de Nadal, festes, viandes»... Doncs sí, aquestes eren les «putes regles del joc» que **David Merino** va confessar fa cinc anys a *Interviú* i que bateguen en el cor de l'operació Púnica, l'última trama (o ja penúltima) de corrupció desvelada. Reunions d'unes 50 persones, entre empresaris i polítics, a les millors finques d'Espanya, on hi havia «cérvol a sac» per a les vitrines de trofeus dels convidats. Llegint les declaracions del personatge fins i tot es pot ensumar l'aroma inconfusible de copa, puro i ranciesa. El pas segur del que està acostumat a les confortables alfombres de llana, seda i merda a sota.

Sí, les putes regles del joc. Ja se

sap, tràfic d'influències, comissions per obres públiques i comptes a Suïssa, aquest particular triangle de les Bermudes de la corrupció que plana sobre tota la geografia espanyola. En una recreació de la cèlebre frase *algun dia, fill meu, tot el que veus serà teu*, els ciutadans d'aquest país, al contemplar l'horitzó del totxo i formigó que s'estén davant la nostra mirada, ens preguntem en quantes d'aquestes obres i promocions ha robat algú. Si a la corrupció hi afegim les putes i amigues amb factures i viatges a compte de tots, la tragèdia es converteix en sainet grotesc. **Luis García Berlanga** es remou inquiet en la seva tomba. Qualsevol dia ressuscitarà. És impossible resistir-se a retratar aquesta Espanya de casta... i caspa. ≡

Petit observatori

JOSEP MARIA **Espinàs**

La condemna serà veure el Barça

Si no hagués vist, en un petit requadre d'aquest diari, una referència a **Josep Luís Núñez**, que va ser president del FC Barcelona, possiblement ja hauria passat la pàgina. Però la lletra negreta atreia la mirada. No sé si el lector s'ha aturat davant la notícia: l'Audiència de Barcelona ha denegat la suspensió de l'execució de la condemna que afecta **Núñez** i el seu fill. Si no m'equivoco, la condemna és ferma.

Núñez ja té 83 anys, i entre altres al·legacions de defensa feia constar l'edat. Jo tinc quatre anys més que ell, i m'agradaria molt saber quina decisió legal es prendria sobre mi en el cas que infringís la llei. ¿Que podria continuar escrivint articles des de casa?

Em sembla, senyor Núñez, que als condemnats vellets ens deixen estar a casa

El fet que no tingui una especial simpatia per l'antic president del Barça, que em va posar un plet per privar-me dels drets d'autor de l'himne del club, no afecta per res, confio, la meua actitud davant la sentència. Si escric aquestes ratlles és per l'afirmació que l'antic president ha fet: «És l'única condemna que he rebut en els meus 83 anys de vida». No diu que sigui l'única irregularitat. I em sembla molt bé. Com a modestíssim advocat en exercici quan era jove, sóc absolutament respectuós amb la presumpció d'innocència. Les il·legalitats s'han de provar.

Però la seva afirmació –«és l'única condemna que he rebut»– no em sembla gaire afortunada. Si jo cometés una infracció de trànsit i digués que és l'única multa que he rebut, no voldria dir pas que no he comès, mai, altres infraccions. Si a l'escola, en el transcurs d'un examen, un alumne és descobert copiant i és castigat, seria bastant pintoresc que es defensés argumentant que en uns exàmens anteriors no havia copiat.

De tota manera, senyor **Núñez**, em sembla que als condemnats vellets ens deixen estar a casa. Mirarem la televisió i aplaudirem –espero– els gols del Barça. ≡

El subministrament elèctric en temps de crisi

Pobres energètics davant el fred

És incompreensible i inacceptable que un Govern anteposi qüestions legalistes a la justícia social

TERESA **Crespo**

Últimament es parla molt de pobresa energètica, però desgraciadament només se'n parla. Les poques decisions que s'han pres han estat les del Govern central, que amb el seu habitual excés de zel en el compliment de la llei i la defensa de les seves competències ha decidit recórrer davant el Tribunal Constitucional la normativa catalana que permetia un ajornament en el pagament dels subministraments elèctrics. Segons el seu criteri, el Govern català no té competències per a això.

El conseller **Felip Puig** s'ha afanyat a assegurar que, malgrat la prohibició, no es quedarà ningú sense la cobertura prevista. Ho celebrem i esperem que sigui possible. És incompreensible i inacceptable la falta de sensibilitat i de responsabilitat d'un Govern que anteposa qüestions legalistes a la justícia social. Constatem, una vegada més, la desconexió entre la ciutadania i un Estat que governa a cop de normatives i oblidat la seva missió de treballar pel benestar de la població.

El març d'aquest any es va celebrar una sessió parlamentària monogràfica sobre la pobresa i una de les resolucions va ser precisament millorar el decret de pobresa energètica, que ja existia. Es va decidir

ampliar uns quants mesos el termini de pagament per a les famílies que no tinguessin els recursos necessaris, reconeixent així que tot ciutadà té dret als subministraments bàsics. L'acord va ser criticat per entitats socials per insuficient, ja que per un costat ajornava el problema al no condonar el deute i, per un altre, fixava condicions tan estrictes que limitava les possibilitats de beneficiar-se'n. L'escàs impacte (tot just uns centenars de famílies s'hi van acollir) així ho ha demostrat, i el Parlament ha instat el Govern a presentar un altre decret que s'estengui a tot l'any i simplifiqui els tràmits d'accés.

MENTRESTANT, el problema s'ha agreujat i últimament estem patint provocacions del tot inadequades, fruit de la falta de sensibilitat social i de sentit de la coresponsabilitat de certs actors. Mentre les grans empreses elèctriques monopolístiques anuncien el repartiment de grans dividendes que superen, com és habitual, els resultats dels anys anteriors, el senyor **Eduardo Montes**, president de la patronal energètica Unesa, afirma que hi ha altres tipus de pobresa i que l'energètica no és més angoixant que les altres. Addueix que les empreses no en tenen cap culpa.

Discrepo completament d'aquesta afirmació, perquè penso que en

una societat rica en què hi ha recursos, tots som responsables en la mesura de les nostres possibilitats i hem de contribuir a la redistribució de la riquesa. L'objectiu és reduir les desigualtats i garantir el dret de tota persona a una vida digna, no pas opulenta com la que avui disfruta una minoria cada vegada més privilegiada. Crec que la situació exigeix inventiva per trobar solucions i solidaritat i avançar més passos cap a la justícia social. En aquest sentit plantejo un suggeriment per desenvolupar un pla pilot que defineixi els criteris a aplicar, que tingui en compte el control de cada cas i que valori les ajudes o mesures que s'adiguin més a cada situació. M'atreveixo a proposar algunes iniciatives.

En primer lloc, es podria potenciar i canalitzar la responsabilitat social corporativa de les empreses subministradores i visualitzar accions

centrades a prevenir aquest tipus de pobresa. O dedicar un percentatge dels beneficis a un fons social per cobrir les necessitats dels que no poden afrontar les factures, la quantia del qual hauria de ser molt superior a alguns dels fons avui existents. Una altra alternativa seria negociar amb els governs un acord per crear un fons extraordinari públicoprivat que garantís els subministraments o, davant la falta de liquiditat de l'Administració, potser establir amb ella unes tarifes mínimes amb terminis sense interès per saldar el deute a llarg termini. Si ens decidim a innovar, crec que aquests apunts poden ser solament els primers d'una sèrie de possibilitats.

SENSE OBVIAR la resposta que pot reportar un bon màrqueting empresarial acompanyat d'un canvi d'actitud real per part de les companyies, també s'hauria de valorar el retorn social i econòmic de la inversió realitzada. Si les persones avui en risc d'exclusió veuen cobertes les seves necessitats bàsiques i poden superar progressivament la seva vulnerabilitat per convertir-se en ciutadans actius i integrats en la societat, generadors de riquesa, la seva participació pot ser a llarg termini un estalvi en beneficència i caritat. No vull acabar sense recordar que cada dia estem més a prop del fred propi de l'estació en què ens trobem i, si volem evitar que moltes famílies pateixin, les decisions són urgents. ≡

Presidenta d'Entitats Catalanes d'Acció Social.